

Jamsai

คุณอยากรู้ไหมว่า 'อนาคต' จะเป็นอย่างไร
ถ้าฟ้าไม่ปล่อยมือจากคุณ อนาคตของคุณจะอยู่ต่อหรือเปล่า

Jamsai

ทดลองอ่าน

Present

(is)

Perfect

รัก

ณ ขณะนี้

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Dix-sept17 เรียง

kanapy นว

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย Jamsai Love Series ได้ที่

www.facebook.com/jamjeedbook

Jamsai Love Series

Present (is) Perfect รัก ณ ขณะนี้

Dix-sept17 เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2511-6

ภาพประกอบ

สิริกาญจน์ แซ่ป้ง (kanapy)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 239 บาท

พิมพ์

กระดาษนอมนายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

ทักทาย

สวัสดีค่าาา มาพบกับมยของน้องอีกแล้ว >O< แนนอนว่าวันนี้มยของน้องมีหนุ่มหล่อ มาฝากเพื่อนๆ ด้วยแหละ แต่มันไม่ได้มาคนเดียวนะ เพราะวันนี้มยของน้องพามาถึงสองคนเลยทีเดียว! ฮ่าๆๆ ว่าแล้วก็จิจา 'แป้ง' นางเอกในเรื่องชะเหลือเกิน เพราะ 'บีเอ็ม' เพื่อนสนิทที่เธอคิด (ไม่) ชื่อก็หล่อดีเพอร์เฟกต์ชะขนาดนั้น ส่วน 'ออดี้' ผู้ชายที่เธอข้ามเวลาไปเจอก็หล่อดีอินเตอร์ชะขนาดนี้ ถ้าเป็นมยของน้องนะ จะเก็บเขาไว้ทั้งสองคน ไม่ยอมให้ใครเลยละ ^O^

สำหรับเพื่อนๆที่กำลังรอมผลงานเล่มใหม่ของ 'Dix-sept17' มยของน้องรับรองเลยว่า 'Present (is) Perfect รัก ณ ขณะนี้' จะไม่ทำให้ผิดหวังแน่นอน! เพราะเรื่องนี้ทั้งสนุกทั้งกินใจ รวมทั้งจะพาเพื่อนๆ ไปเห็นอีกแง่มุมหนึ่งของชีวิตผ่านการข้ามเวลาไปอนาคตของนางเอกอีกด้วย มาดูกันว่าถ้าเราสามารถไปอนาคตได้ เราจะทำอะไร แล้วถ้าอนาคตไม่ได้ดีแบบที่หวังไว้ละ เราจะทำยังไงดี ถ้าเพื่อนๆ พร้อมแล้ว พลิกหน้ากระดาษเพื่อข้ามไปอนาคตกันเลยค่า!

ด้วยไมตรีจิต

สาวน้อยมยของน้อง

สำนักพิมพ์แจ่มใส

JamSai
LOVE
Series

รู้จัก นักเขียน

สวัสดีค่ะ Dix-sept17 เองนะคะ กลับมาอีกแล้วหลังห่างหายไปนานถึง 1 ปีเต็ม (ไม่นานหรอกใช่มั้ย อีๆ) คิดถึงทุกคนจังเลยคะ วันนี้ก็กลับมาพร้อมกับนิยายเรื่องใหม่ และหวังว่าจะได้เจอกับนักอ่านทุกๆ คนบ่อยขึ้นกว่านี้นะคะ ^^

สำหรับนิยายเรื่องนี้ก็ใช้เวลาเขียนนานที่สุดเท่าที่เคยเขียนมาเลยคะ เพราะมีบางช่วงที่ติดภารกิจเรื่องเรียนเลยทำให้ต้องพักการเขียนนิยายไปบ้าง แต่ก็ตั้งใจเขียนจนจบและออกมาเป็นรูปเล่มที่อยู่ในมือนักอ่านที่น่ารักจนได้ อ่านแล้วรู้สึกยังไงวะไปบอกกันได้ที่ facebook.com/Dix.sept17 ได้เลยนะคะ

สุดท้ายขอขอบคุณกอง บ.ก. แจ่มใสที่ช่วยทำให้นิยายเรื่องนี้ออกมาสมบูรณ์แบบยิ่งขึ้น ขอขอบคุณนักอ่านทุกๆ คนค่ะที่คอยสนับสนุนกันตลอดมา และก็ขอบคุณชิชิมาๆ ที่ซื้อในตึกให้เพราะตอนแรกใช้เครื่องเก่าเขียนเรื่องนี้ เขียนไปดับไป ทุกๆ เล่มมาก ถ้าไม่ได้คุณ ป่านนี้คงยังไม่ออกมาเป็นเล่มแน่นอน จึ๊บๆ ♥

ว่าแต่มีใครเคยอยากเห็นอนาคตตัวเองเหมือน 'แป้ง' มั้ยคะ แล้วถ้าได้เห็นล่ะ จะรู้สึกยังไงกันบ้าง...

Dix-sept17

We're all travelling through time together,

Every day of our lives.

All we can do is do our best

To relish this remarkable ride.

เรานั้นเดินทางก้าวผ่านเวลาไปด้วยกัน

ในทุกๆ วันของชีวิตเรา

เราทุกคนล้วนต่างต้องทำให้ดีที่สุด

เพื่อที่จะเพลิดเพลินใจไปกับการเดินทางที่น่าจดจำนี้

-About Time-

บทนำ

'เท่าไรหรือครับ'

ชายหนุ่มคนหนึ่งถามขึ้นมา เขาแทบจะไม่ละสายตาจากนาฬิกาข้อมือ สายหนึ่งในตู้โชว์เก่าๆ ที่ปะปนไปด้วยนาฬิกาและของใช้อื่นๆ หน้าปัดนาฬิกา ทำจากไม้รูปทรงดูคลาสสิกเป็นอย่างยิ่ง เข้มวินาทีกำลังเดินไปข้างหน้า เมื่อเข็มยาวหยุดที่เลขสิบสองมันก็มีแสงสว่างวาบขึ้นมา

'ถือว่ามาถึงจริงๆ' ชายชราเจ้าของร้านกล่าวชม ก่อนจะหยิบนาฬิกานั้น ขึ้นมาพร้อมบอกราคาอย่างเสร็จสรรพ ราคาที่สูงลิ่วไม่ได้ทำให้ชายหนุ่ม ผู้ปรารถนาในนาฬิกาเรือนนี้รู้สึกตกใจเลยแม้แต่น้อย หน้าซ้ำเมื่อเขาได้ดูเรือนจริงใกล้ๆ ความอยากได้ยิ่งเพิ่มมากขึ้นไปอีก

'ถึงแม้จะเป็นมือสอง แต่ก็ยังดูดีอยู่เลย มันส่องแสงวาวทุกๆ ชั่วโมงเลยหรือครับ' เขาถามอย่างสนใจพลงดูนาฬิกาเรือนนั้น

ชายชราหัวเราะก่อนจะดึงนาฬิกากลับมาวางกับเล่นตัว 'มันเป็นนาฬิกาพิเศษนะ มีแสงสว่างทุกชั่วโมงก็เพื่อเตือนใจว่าเวลามักผ่านไปเร็วเสมอ'

'คุณซื้อนาฬิกาอีกแล้วหรือ' หญิงสาวผู้เป็นภรรยาเดินเข้ามาพร้อมลูกสาวตัวน้อย เธอมองสามีด้วยสีหน้าลำบากใจ เขาไม่ได้สนใจเธอ แต่กลับ

B

ยื่นบัตรเครดิตให้กับเจ้าของร้านอย่างง่ายดายราวกับต้องมนตร์

'เรือนสุตท้ายแล้วนะคุณ' เขาบอกก่อนจะหันไปรับนาฬิกามา หยิบมันออกจากกล่องและสวมใส่ทันทีเหมือนกับเด็กๆ เขายืมให้ลูกสาวตัวน้อยของตัวเองที่ยืนมือมาแตะนาฬิกาเอาไว้ท่าทางอยากรู้อยากเห็นตามประสาเด็กๆ

'แพ่งขนาดนี้ทำให้คุณดูอนาคตได้หรือ... จุดประสงค์ของนาฬิกาก็เอาไว้แค่ดูเวลาไม่ใช่หรือไง' ภรรยาพูดประชดประชัน

'แล้วอนาคตนะ มันไม่ใช่เวลาหรือหรือ' ชายชราแทรกขึ้นก่อนจะหัวเราะในลำคอ สายตาของเขามองไปยังครอบครัวตรงหน้าหนึ่งๆ

ครอบครัวที่แสนสมบูรณ์แบบ...

'ที่คุณซื้อกระเป๋าแพงๆ ผมยังไม่บ่นเลย และนี่ลูกเราก็ดูเหมือนจะชอบเลย ใช้มัยลูกแบ่ง' เขาหันไปพูดกับลูกสาวตัวเอง ก่อนจะอุ้มเธอขึ้นมา

นาฬิกาข้อมือสายหนังดูเหมาะพอดีกับข้อมือชายหนุ่มเหมือนทำขึ้นมาเพื่อเขาโดยเฉพาะ ชายหนุ่มรู้สึกมีความสุขกับเครื่องประดับราคาแพงชิ้นใหม่เหลือเกิน ราวกับว่ามันจะมอบอะไรสักอย่างให้เขามากกว่าการดูเวลาในแต่ละวัน...แน่นอนสิ เพราะอีกไม่นานเขาจะได้รู้ว่ามันจะให้เขาได้มากกว่าการดูเวลาในปัจจุบัน

ชายชรามองตามหลังครอบครัวนั้นไป ก่อนที่เขาจะยิ้มออกมา... ยิ้มที่เฝ้ารออะไรบางอย่างที่เขาปรารถนามาชั่วชีวิต

นาฬิกาเรือนนั้นจะเป็นจุดเริ่มต้นของทุกสิ่ง

1 ส.ค. เวลาปัจจุบัน

16.11 น.

ความตายเป็นอะไรที่ไกลตัว...

ฉันคิดแบบนี้มาตลอด จนกระทั่งวันนี้ วันที่ร่างกายของฉันลอยขึ้นไปบนอากาศ หล่นตุ๊บลงมาบนพื้นก่อนจะกลิ้งไปบนถนนและหยุดลง หลังจากที่ถูกรถยนต์ชนเข้าอย่างแรง ฉันนึกว่าทุกอย่างจะจบลงอย่างรวดเร็ว ฉันจะสลบไสลไม่รู้สึกร่างกายและพื้นที่ที่โรงพยาบาล เหมือนหนังที่เคยดูเหมือนนิยายที่เคยอ่าน

หรือเลวร้ายที่สุดคือฉันจะตาย และความตายคืออะไร...

บ้าง

ทำไมฉันถึงต้องมาคิดถึงเรื่องความหมายของความตายในตอนที่กำลังอยู่ใกล้กับมันมากที่สุดด้วยเนีย แล้วทำไมฉันถึงได้รับรู้ทุกอย่างทุกการเคลื่อนไหวของตัวเอง แม้แต่เสียงหัวใจที่ค่อยๆ แผ่วลงด้วย หรือแม้กระทั่งเสียงจอแจของผู้คนที่มามุงดูอุบัติเหตุที่เกิดขึ้น

ตอนนั้นฉันรู้สึกเหมือนเวลามันกำลังช้าลงเรื่อยๆ ฉันได้ยินรับรู้ทุกอย่างชัดเจน รับรู้แม้กระทั่งรสชาติและกลิ่นคาวเลือดที่ทะลักออกมาจากปากกระตุกภายในร่างกายที่หักอยู่หลายจุด ฉันรู้ว่าตอนนี้แขนทั้งสองข้างของตัวเองไม่สามารถยกขึ้นได้แล้ว

ฉันกำลังรอรเวลาแห่งความตายที่กำลังมาถึง มันจะเป็นเหมือนในหนังหรือเปล่านะ แบบมียมทูตมารับนะ เขาจะนุ่งโจงกระเบน หน้าตาโหดเหี้ยมหรือเปล่า หรือว่าในยุคนิยมทูตเขาจะเปลี่ยนเป็นใส่ชุดยูนิฟอร์มแบบใหม่ที่ทันสมัยมากขึ้น ใส่ชุดสูทสีแดงแทนโจงกระเบนอะไรประมาณนี้

เข้าท่าแฮะ...

แล้วฉันจะเห็นอะไรเป็นครั้งสุดท้ายก่อนจะจากโลกนี้ไป ฉันจะเห็นพ่อตัวเองหรือเปล่า พ่อฉันเสียตั้งแต่ฉันอายุสิบสอง ท่านจะมารับฉันไปยังอีกโลกหนึ่งหรือเปล่า ไม่เห็นมีอะไรเลย มีแต่ความรู้สึกซาไปทั่วทั้งร่าง ตาเบิกโพลงมองขึ้นไปบนท้องฟ้าที่แสนสดใส แต่ตอนนี้มันกำลังกลายเป็นสีแดงเพราะเลือดหยดลงมาที่ตาของฉัน

ตุบ ตุบ ตุบ

หัวใจที่เคยเต้นแรงเมื่อครู่มันกลับแผ่วลงเรื่อยๆ

"แบ่ง! แบ่ง!"

น้ำเสียงที่คุ้นเคยทำให้ฉันอยากจะมองไปเหลือเกิน แต่ตอนนี้แค่จะผงกหัวขึ้นยังไม่มีแรงเลย เอาเถอะ อย่างว่าแต่ผงกหัวเลย แค่ว่าหายใจอีกเฮือกหนึ่งยังรู้สึกว่าเหนื่อยเหลือเกิน

ความตายมันเป็นอย่างนี้เองหรือ

เสียงไซเรนรถพยาบาลดังขึ้นผสมกับเสียงจอแจจนฟังไม่ได้ศัพท์ ตอนแรก

10

ฉันว่าประสาทสัมผัสของฉันชัดเจนอยู่ แต่ตอนนี้มันเริ่มเลือนรางเต็มที่แล้ว
แล้วจะเป็นยังไงต่อ...

ฉันจะตายไหม ทำไมภาพไม่ชัด แบบวูบไปเลย แล้วพื้นที่ที่เห็น
สักแห่ง...

หรือฉันจะไม่ตาย...ฉันถึงได้รู้สึกตัวอยู่อย่างนี้ แต่ความเจ็บปวดทรมาน
มันก็ไม่มีเหลืออยู่แล้วสักนิดนะ

ติก...ตอก ติก...ตอก ติก...ตอก

เสียงเข็มนาฬิกา...

ถึงแม้เลือดจะไหลมาที่ตาของฉันจนมองอะไรแทบไม่เห็นแล้ว แต่
ท่ามกลางความสับสนที่เกิดขึ้นนั้น ฉันมองเห็นเข็มนาฬิกาบนหน้าปัด
นาฬิกาข้อมือของตัวเองชัดเจน ตอนนี้ฉันอยู่ในท่าตะแคงแขนข้างซ้ายพาดไป
บนพื้นถนน ส่วนแขนขวาพาดอยู่บนเavedตัวเอง นาฬิกาข้อมืออยู่ตำแหน่ง
เดียวกับระดับสายตาของฉันพอดี

นาฬิกาข้อมือสไตลิ่งเทจ หน้าปัดทำจากไม้ สายหนังสีน้ำตาลดูเก่า
แต่คลาสสิก ตัวเรือนดูใหญ่เทอะทะเกินไปสำหรับข้อมือเล็กๆ ของฉัน

'นาฬิกาเรือนนี้เป็นของพ่อ พ่อซื้อมาในราคาที่แพงมากๆ แบ่งเก็บรักษา
เอาไว้ดีๆ ละ'

'มันดูเขย่งยังไงก็ไม่รู้อะแม่'

'แต่มันก็เป็นสมบัติเพียงอย่างเดียวที่พ่อเหลือไว้ให้เราอะแบ่ง'

บทสนทนาระหว่างฉันกับแม่ดังขึ้นมาในหัว ฉันอดที่จะยิ้มออกมาไม่ได้
นาฬิกาเรือนนี้เป็นของพ่อ...

เข็มนาฬิกาหมุนไปข้างหน้าและกลับหลังไปอย่างรวดเร็ว เสียงติ๊กตอก
ของมันดังขึ้นเรื่อยๆ เหมือนมาดังอยู่ในหัวของฉัน ตอนนั้นฉันไม่รับรู้อะไร
อีกแล้ว มีแต่ภาพหน้าปัดนาฬิกาและเข็มนาฬิกาที่เดินไปข้างหน้า

ติก ตอก

ติก ตอก

ติก...ตอก

"ติ๊กตอก"

ฉันสะดุ้งเอื๊อก ก่อนจะมองไปรอบๆ นี่ฉันอยู่ที่ไหนเนี่ย...มันมืดไปหมด
ฉันมองอะไรไม่เห็นเลยแม้กระทั่งมือของตัวเอง

"ตึกตอก"

เสียงคน...ใช่เสียงคนหรือเปล่า

"คุณเป็นใคร..." ฉันโผล่ลงตามออกไป

"แล้วเธอก็คิดว่าฉันเป็นใครล่ะ"

"ยมทูตเหรอ"

"เธอน่ะอ่านนิยายมากเกินไปแล้วนะ"

เสียงนั้นตอบกลับมามีเสียงหัวเราะ แล้วทุกอย่างก็สว่างโพล่ง
เหมือนใครบางคนสับสวิตช์ไฟให้เปิดขึ้น พี่บ๊อง ตอนแรกฉันนึกว่าจะเห็นโลก
แห่งความตายซะอีก

แต่ไม่ใช่...

ฉันเห็นแต่ร่างหนึ่งในเงามืด ดูเหมือนจะเป็นเสียงผู้ชาย ตอนนี้มีแต่
ความเย็นเยียบที่ฉันรู้สึกไปทั่วทั้งร่าง...

"คนตายมีแต่อดีตไม่มีอนาคต"

"ฉันตายไปแล้วเหรอ"

"แล้วเธอก็คิดว่ายังไงล่ะ"

"..."

"ตาย หรือ ไม่ตาย"

"..."

"ตึก..."

"..."

"ตึก...ตึก...ตึก..."

"ตึก...ตึก...ตึก...ตึก..."

ใครก็ได้บอกที่ฉันตายหรือยังไม่ตาย

"ตึก...ตึก..."

12

1

เวลาแอบรักเพื่อน

หลายวันก่อนหน้านั้น

วันนี้เป็นงานแซ่ดอาม่าของเพื่อนสนิทตัวเอง มีการเชิญแขกมามากมายหลายคน ตั้งแต่เพื่อนอาม่ายันเพื่อนหลานๆ ฉันยืนแกว่อยู่มุมหนึ่งของงานเนื่องจากไม่รู้จักไปคุยกับใครดี เพราะเพื่อนกลุ่มตัวเองก็ยังไม่มา (เพราะมัวไปเลือกซื้อถั่งเช่าเป็นของขวัญให้อาม่าที่เยาวราช ซึ่งตอนนี้รถติดอยู่ยังไม่ถึง) ส่วนเพื่อนสนิทตัวดี หลานชายคนโตของอาม่าก็ขับรถไปรับแฟนสาวของตัวเอง

ฉันเลยฆ่าเวลาด้วยการกิน สายตามองไปยังโต๊ะอาหารแบบบุฟเฟต์ ฉันว่าจะเคียบเฟรนช์ฟรายด์เพิ่มอีกสักหน่อย ใก้บิอบอีกนิดกำลังดี

งานแซ่ดอาม่าหรืองานเลี้ยงอาหารเพื่อเด็กด้อยโอกาสอย่างฉันเนี่ย

"รวยอย่างเดียวไม่ได้นะเว้ย ต้องโง่ด้วย"

"สมัยนี้ชาวนายยังใช้ควายไถนาอยู่ปะวะ มาขอให้อีบีเอ็มไปช่วยได้นะ"

"ผู้หญิงใจร้ายชิบเบ้ง"

"ไอ้บีเอ็มโง่เองมากกว่าวะ แก่ก็รู้ว่าผู้หญิงแต่ละคนเข้ามาหาฉันเพราะอะไร ถ้าไม่ใช่เงิน"

ฉันชะงัก ทำเป็นเคียบอาหารอย่างช้าๆ แต่จริงๆ แล้วคือหยุดฟังบทสนทนาของเด็กหนุ่มสามคนที่กำลังดักอาหารพร้อมเมาท์มอยกันอย่างออกรส ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเวลาผู้ชายนินทาตัวเองเนี่ยมันจะแรงได้ขนาดนี้

"คนอย่างมันแม่งโคตรโง่ ชีวิตมันนี้มีดีแค่หน้าตากับเงินเท่านั้นแหละวะ"

"หน้าตาเหรอะวะ ฉันว่าจั้นๆ วะ"

โห นี่กล้าพูดได้โง่ะว่า 'บีเอ็ม' หน้าตาจั้นๆ หมอนั่นนะติดอันดับหนุ่มฮอตประจำโรงเรียนเลยนะ แถมยังถูกโมเดลลิ่งหลายค่ายทาบทามให้ไปแคสต์โฆษณาหรือละครตั้งหลายเรื่อง แต่หมอนั่นปฏิเสธตลอดเพราะบ้านมีอันจะกิน แถมไม่สนใจเรื่องพวกนี้ อย่างล่าสุดค่ายจีดีเอส ค่ายหนังชื่อดังก็มาทาบทามให้หมอนั่นไปแคสต์ซีรีส์วัยรุ่นเรื่องใหม่ตอนที่เขาต่อแถวซื้อเกาลัด

อยู่แถวสามย่าน

พอหนึ่งในสามเหลื้อมมองทางฉัน ฉันก็ทำเป็นว่าไม่ได้ฟังด้วยการทำเป็น
จิบน้ำส้ม พร้อมทำหน้าตาเคลิ้มราวกับว่าน้ำส้มนั้นมันรสชาติอย่างกับเทวดา
มาค้นให้ดื่ม

"เออ จั๊นๆ สดๆ สงสัยผู้หญิงในโรงเรียนตาบอดแน่ที่ไปกรี๊ดมันกัน"

"ใครชอบมันนี่สงสัยต้องไปเช็กสมองบวกกับสายตาระยะมั้ง"

พรวด!

ฉันถึงกับพ่นน้ำส้มที่เพิ่งดื่มเข้าไปเมื่อก็ออกมา โชคร้ายจริงๆ ที่น้ำส้ม
ดันกระเด็นไปโดนหนึ่งในแก๊งสามหนุ่มจอมเมาแล้วมอยนั้น

"Oh shit!"

หมอนั่นดูทานได้อย่างน่าหมั่นไส้สุดๆ

"อะไรไม่เคล"

"อะไรของเธอเนี่ย ยัยเด็กห้องคิง"

"ขอโทษที" ฉันรีบขอโทษขอโพยไม่เคลพร้อมกับหยิบทิชชูขึ้นมาจะซับให้
แต่หมอนั่นยกมือขึ้นปิดออก

"ในๆ อย่าเอามือของเธอมาโดนสูทอาร์มานี่ของฉัน"

ว่าแล้วนายไม่เคลนั้นก็ดึงทิชชูออกจากมือฉันด้วยท่าทางรังเกียจสุดๆ
แล้วหยิบทิชชูแผ่นใหม่มาซับที่สูทของตัวเอง พวกคนรวย (แบบหมอนี่)
ช่างน่ารำคาญจริงๆ

"เมื่อก็เธอได้ยินอะไรหรือเปล่า"

บอส เพื่อนในกลุ่มของบีเอ็มถามฉันขึ้น แถมยังทำหน้าตาเหมือนจะ
จับผิดฉันอีก

"ได้ยินอะไร" ฉันทำเป็นไขสีก่อนจะดักเฟรนด์ฟรายด์เพิ่ม

"ไม่มีอะไร" เงินเป็นฝ่ายบอกปิด (ฉันจำชื่อหมอนี่ได้แม่น เพราะคน
ในห้องฉันตั้งฉายาหมอนี่ว่าเงินหลง) "ไปเถอะวะ ไล่บีเอ็มมันมาถึงละ"

"น่ารำคาญวะ วันนี้คงจะอวดทั้งรถ อวดทั้งผู้หญิง งานแฮปปี้ดามา
ของมันหรืองานอวดรวยของมันกันแน่วะ"

ไม่เคลเพิ่มพังก่อนจะพากันเดินออกไป ฉันมองตามหลังสามหนุ่มนั้นไป

14

สายตาของคนในงานก็ไปทางทิศทางนั้นเช่นกัน เพราะ 'บีเอ็ม' หัวข้อนิทานของสามหนุ่มเมื่อคืนนั้นมาถึงแล้ว

บีเอ็มเป็นผู้ชายตัวสูง ไหล่กว้าง หุ่นดีแบบนักกีฬา ผิวขาวสุขภาพดี ผมสีดำทรงอันเดอร์คัตของเขาเช็ดอย่างดี เขาอยู่ในชุดสูทสีน้ำเงินเข้ม ท่าทางของเขาดูภูมิฐานและเป็นผู้ใหญ่เกินตัว

โอ้โฮ มองบีเอ็มจากตรงนี้ก็ฉันก็รับรู้ได้ถึงออราที่พุ่งกระจายของเขาเลยแหละ

เขาเฝ้ากอดอาม่า ดูก็รู้ว่าบีเอ็มเป็นหลานรัก เขาเป็นหลานชายคนแรก ของตระกูล แถมยังเป็นลูกของลูกชายคนโตผู้ดำรงตำแหน่งประธานบริษัท นำเข้ารถยนต์จากต่างประเทศ นี่ยังไม่นับธุรกิจสารพัดที่ตระกูลของเขาทำกัน มาตั้งแต่อาคมมีแค่เสื้อผืนหมอนใบ อพยพมาจากเมืองจีน

บีเอ็มนี้แหละทายาทคนต่อไป คิดดูสิ หล่อและรวยขนาดนี้ หาที่ไหนไม่มีอีกแล้ว

แต่...หมอนี่มีเจ้าของแล้วนะสิ

เด็กสาวหน้าตาจิ้มลิ้ม รูปร่างบอบบางราวกับตุ๊กตาแก้วนั้น...ช่างเหมาะสมกับเขาราวกับเจ้าชายและเจ้าหญิงในนิทาน บีเอ็มกำลังจูงมือเธอไปหาอาม่า คนนี้คงจริงจังมากสินะถึงพามาเปิดตัวในงานแซ่ดเนี่ย

เฮ้อ เจ้าชายจูงเจ้าหญิงไปเคารพพระพันปี เป็นการประกาศให้ชาวราชบริพารและประชาชนในอาณาจักรรับรู้ว่าเป็นหัวใจของเจ้าชาย และทั้งสองก็คงจะครองรักกันอย่างมีความสุขตราบนานเท่านาน~

แล้วฉันล่ะ...

ฉันเป็นใคร ฉันมาทำอะไรที่นี่...

"อยู่ที่นี่เองแล้วเสีย ของกินอยู่ที่ไหนแกต้องอยู่ที่นี่"

ฉันสะดุ้งเฮือก เฟรนช์ฟรายด์ร่วงลงจากปาก (ทำไมฉันต้องตกใจเวลา กินด้วยเนี่ย)

"แหะๆ"

เจ้าชายเสด็จมาหาสามัญชนคนธรรมดาอย่างฉันเลยเหรอ

"...พอดีหิวนะ"

ฉันหายใจไม่ทั่วท้องเมื่อปีเอ็ดมาหยุดอยู่ตรงหน้า อาการแบบนี้เกิดขึ้นเป็นประจำ แต่ฉันก็ไม่เคยชินกับมันสักที ฉันเงยหน้ามองเขา นั้นยังเป็นการเร่งจังหวะหัวใจของฉันให้เต้นถี่ขึ้นไปอีก

ดวงตาชั้นเดียวแต่ไม่ตีมากหрімองฉัน ริมฝีปากบางที่เป็นสีชมพูอ่อนธรรมชาติคล้ายเหมือนกำลังฟังเรื่องขบขัน

"หิวตลอดเวลาเลยแกลนะ"

"บ้า ไม่ได้ตลอดเวลาสักหน่อย" ฉันแก้ตัว ก่อนจะหยิบเฟรชฟรายด์ชิ้นสุดท้ายจิ้มซอสมะเขือเทศ ก่อนจะส่งมันเข้าปาก

"อย่าลืมหิวที่เรานัดกันไว้นะ"

"..."

"แน่ะ อย่าบอกนะว่าแกล้มแล้วอะ"

ปีเอ็ดมุดต่อ ฉันรู้สึกเหมือนหัวใจตัวเองทำงานหนักทุกทีที่ได้อยู่ใกล้ๆ กับเขา ซึ่งมันก็เป็นอย่างนี้มาตั้งนานแล้ว แต่ฉันก็ยังคงไม่ชิน และฉันก็รู้ว่ามันคงจะเป็นแบบนี้เรื่อย ๆ ตลอดไป หัวใจฉันก็ยังคงเต้นแรงทุกครั้ง ไม่เคยกลับเป็นปกติได้อีกเลย

"ฉันไม่ลืมหรอกนา"

"โอเค ถ้าแกล้ม ฉันไม่เลี้ยงข้าวแล้วนะ"

คนตัวสูงขยับตา จากนั้นฉันก็รู้สึกเหมือนร่างกายของตัวเองถูกแช่แข็งเมื่อเขาโน้มตัวมาใกล้ กลิ่นน้ำหอมสะอาดๆ จากตัวของเขาทำให้ฉันรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังถูกเหวี่ยงไปมาบนเครื่องเล่นหวาดเสียวในสวนสนุก

"เกิดคิดว่าฉันเป็นคนเห็นแก่กินขนาดนั้นเลยหรอ..."

แล้วหัวใจของฉันก็คงจะหลุดออกมาจากอกเร็วๆ นี้ เมื่อนิ้วมือเรียวยาวเขายื่นมาแตะที่ริมฝีปากของฉัน ก่อนจะเซ็ดเบาๆ

"ทำไมเป็นคนมูมมามอย่างนี้"

"..."

"ทำตัวให้ดี ให้สมกับการเป็นเพื่อนฉันหน่อย ใจแป้งเฉย..."

ปีเอ็ดมียิ้มมอบส่งมาให้ก่อนจะเดินจากไป ฉันมองตามแผ่นหลังกว้างของเขาที่เดินห่างออกไปเรื่อยๆ ด้วยความรู้สึกที่บอกไม่ถูก

16

เขาเป็นเพื่อนรักของฉัน...และฉันก็แอบรักเขา

ช่างเป็นเรื่องเศร้าที่คลาสสิกจริงๆ เพราะฉันรู้ว่าไม่ว่าอย่างไรตอนจบ
เจ้าชายก็ต้องครองรักกับเจ้าหญิง และไอ้แบ่งคนธรรมดาก็คงต้องร่วมยินดี
กับตอนจบบริบูรณ์นั้น

เพราะฉัน...ไม่มีทางจะเทียบเจ้าหญิงของเขาได้เลย

(ติดตามอ่านต่อไปในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160625116.html>